

...Begin bij jezelf

Het ziet er naar uit dat de winter nu echt het land uit is.

De laatste jaren hoor je iedereen bij iets te warme zonnestraaltjes in januari, of bij een nazomer die ik me alleen van 35 jaren geleden kan herinneren, roepen “de natuur is in de war”.

Was dat maar waar!

Waren de winters maar te koud en te lang en waren de zomers maar te warm en eindeloos.

Dan krijgen mijn kinderen hopelijk dezelfde geweldige herinneringen als ik.

Uit mijn jeugd kan ik me namelijk alleen maar eindeloze winters herinneren. Er was veel water in buurt waar ik als kind woonde, dus ieder moment dat er ijs lag, stonden wij er op. Iedere pauze op school. Ieder vrij uurtje na schooltijd. Ieder weekeinde. Er ging geen vrij moment voorbij, of ik stond met vriendjes op het ijs.

Het gebeurde natuurlijk regelmatig dat wij dringend ijshockeysticks nodig hadden.

En zoals iedereen weet: Die groeien aan de boom. Dus met enige regelmaat werden bij ons in de buurt de bomen ontdaan van hun het meest op een ijshockeystick lijkende takken.

En altijd was er wel een buurman die de pret bedierf. Je kreeg een draai om je oor en aan datzelfde nagloeiende oor werd je naar huis geëscorteerd. “Hij heeft een tak van die boom gebroken” verklikte de buurman van schuin aan de overkant aan mijn ouders. En de betreffende tak verdween in stukken in de asemmer. Maar goed, we hadden nog steeds dringend een ijshockeystick nodig. En die kwam er ook. Uit een andere straat, van een andere boom, want “nood breekt wet”.

Het zal ongetwijfeld met de beleving van “het

kind” te maken hebben, maar ik kan me uit mijn jeugd ook alleen maar eindeloze zomers herinneren. De hele zomer mochten we iedere dag buiten spelen tot etenstijd en daarna weer verder. Tot we naar bed moesten. Hutten en geheime schuilplaatsen bouwen in bomen en stuiken, voetballen en spelen op straat.

Maar ook wanneer wij ’s zomers schuilplaatsen bouwden in het een of ander gemeenteplantsoen was er altijd wel een voorbijganger of buurman die ons nodig terecht moest wijzen. “Rotjongens. Jullie vernielen die struiken. Die struiken hebben we nodig want die maken zuurstof...”

Ze konden er niet verder naast zitten. Wij waren geen rotjongens. Wij waren cowboys. Wij vernielden geen struiken. Wij bouwden een val voor de indianen. En die woonden aan het eind van de straat en ze konden er ieder moment aankomen.

Mijn dochtertje komt net binnen: “Pap, mag ik een boomhut maken?”

Blij verrast neem ik mijn leesbril af en met een nonchalant gebaar gooi ik hem op de grond. Nu al voor de derde keer. Sinds kort heb ik twee leesbrillen en ik heb nog niet aan beide brillen een touwtje hangen. Dat heeft mijn vriendin mij nog niet verteld; Dat dat nodig is.

Wanneer ik mijn kinderen, van nu drie en vijf jaar oud, zie buitenspelen zie ik in hun ogen wat ik zelf voel als ik terugdenk aan mijn jeugd: Puur geluk. En dat moet zo blijven.

Dus wanneer u binnenkort bij u in de buurt een paar kinderen een boomhut ziet maken, zeg dan alstublieft niets wanneer er tak sneuvelt. Ze zijn niets aan het slopen. Ze hebben alleen maar een nieuwe mast nodig voor op hun schip.

De wereld redt zich immers niet vanzelf!

A.A. Living Garden Design
Toutenburg 407
7423XD Deventer
Telefoon: 0570-651655
Mobiel: 06-51892379
E-mail: info@aalivinggarden.nl
www.aalivinggardendesign.nl

TUINEN